

ГЛАВА VII

БЪЛГАРИТЪ ВЪ АТИНА

1. СЕЛИМИНСКИ СТУДЕНТЪ ПО МЕДИЦИНА. — Селимински не излага нигде по-обстойно причинитъ, „важнитъ причини“, които сж го накарали да напусне презъ 1840 г. българскитъ колонисти въ Влашко и да замине за Гърция. Но отъ малкото, което ни се съобщава по въпроса въ писма и случайни бележки, личатъ ясно две съществени подбуди за раздѣлата му съ сънародници и учителска професия. Първо, дълбокото му огорчение отъ всичко преживѣно въ една негостолюбива страна и всрѣдъ една проста срѣда, оценила твърде слабо неговитъ усилия за доброто на прокуденитъ българи. И второ, все тъй дълбоката му жажда да добие нѣкакво висше образование, което би му позволило да живѣе по-независимо, по-достойно и материално по-здрово обезпеченъ. Домогне ли се чрезъ образованието си до една по-зачитана отъ обществото кариера, той би ималъ възможность да служи съ по-голѣма свобода и съ по-голѣма полза на своитъ нещастни събратя въ отечеството или въ изгнание.

Първиятъ мотивъ ни се налага неотразимо отъ ония части на мемоаритъ му, гдето той излага грижитъ си за настаняване и закрила на бѣжанцитъ — отъ момента на тѣхното идване и въ течение на цѣли десетъ години. Толкова низость и злоба, толкова незаслужени обиди, толкова тежки изпитания при сблъскване съ по-силни и закриляни отъ властятъ противници не могатъ да не създадатъ едно потиснато душевно състояние, което не го напуска дори когато на край правото и честъта му тържествуватъ. А и всичкитъ тѣзи раздори между самитъ българи, тѣхнитъ безплодни вражди и тѣхната нервностъ при толкова злополуки следъ напускане на отечеството не сж били въ състояние да го окуражатъ за напредъ. И твърде естествено е желанието му да скжса поне временно съ условия и обстановка, които го задушаватъ нравстве-